

به مناسبت اول ماه مه ۲۰۰۸

چشم اندازهای تاریک و روشن طبقه کارگر

اوضاع و چشم اندازهای تاریک و روشنی در مقابل طبقه کارگر جهانی و طبقه کارگر ایران خود را به نمایش گذاشته اند. در سال گذشته در بسیاری از نقاط گیتی شاهد بدتر شدن شرائط زندگی اقتصادی و اجتماعی کارگران، کاهش قوه خرید آنان، بیکاری بیشتر، بدتر شدن وضعیت زنان کارگر و ادامه تبعیض جنسی، باز پس گرفتن دستاوردهای کارگری، وضع قوانین و مقررات ارتجاعی سفت و سخت تر به ضد کارگران، ادامه استثمار کودکان در شهرها و روستاها به بهای محروم کردن آنان از رشد جسمی و روانی، آموزش، شادابی و شکوفائی، باز گذاشتن دست کارفرمایان در اخراج کارگران و تحمیل استثمار مطلق، اعمال فشار و تبعیض و خشونت پلیسی و سیاسی بر کارگران مهاجر و غیره بودیم.

تورم افسار گسیخته و رکود اقتصادی در بسیاری از کشورهای جهان – چه پیشرفته چه عقب مانده – بیداد می کند. نسخه های نئولیبرالی که مدعی مهار تورم و از میان بردن بیکاری از طریق برداشتن موانع عملکرد آزاد بازار کار، کاهش مالیات ها و هزینه های کار فرمایان، از میان بردن مزد حداقل قانونی و حذف قوانین مربوط به میزان قانونی ساعات کار روزانه و ماهانه، بالا بردن سن بازنشستگی و غیره بودند، دروغین بودن، بی پایگی و پوچی خود را به میلیاردها انسان در عمل نشان دادند. حتی در کشورهایی که رونق اقتصادی وجود دارد ثمره آن به جیب سرمایه داران و زمینداران و مدیران عالی رتبه خصوصی و دولتی می رود و آنچه نصیب کارگران می شود تشدید استثمار، ساعات کار طولانی و بدتر شدن شرائط کار در کارخانه ها، کشتزارها، معدن ها، کارگاه های ساختمانی و غیره است.

از نظر سیاسی شاهد روی کار آمدن احزاب و نیروهای دست راستی و قیچ و خشن، کارگزاران مستقیم سرمایه، و گرایش هرچه بیشتر احزاب میانه رو و به اصلاح چپ اصلاح طلب به سمت سیاست های دست راستی و تسلیم در مقابل ایده ها و عملکردهای آنان بودیم. سیاست تجاوز و جنگ های امپریالیستی برای تداوم و تحکیم سلطه سرمایه بر جهان ادامه دارد. رواج اسف انگیز بی اعتنائی به سیاست در میان توده ها – گرایشی که دستیار مؤثر صاحبان ثروت و قدرت به زیان کارگران و دیگر زحمتکشان است – وضع را بدتر کرده است.

این چشم اندازهای تاریک در ایران به نحو وخیم تری وجود دارند: تورم شدیدتر، بیکاری بیشتر، فقر گسترده تر و عمیق تر، محرومیت کارگران از بیمه ها و حقوق اجتماعی گسترده تر شده است. دست کارفرمایان در استثمار، بدرفتاری با کارگران و اخراج آنان و حتی عدم پرداخت مزدشان بازتر گشته است. تبعیض، فشار، نقض حقوق و بی احترامی به زنان، ستم ملی و ستم مذهبی دامنه دارتر شده است. اینها همه ناشی از حاکمیت رژیم ضد کارگری و ضد دموکراتیک جمهوری اسلامی و مورد حمایت آن است.

هر کارگری این اوضاع تاریک در جهان و ایران را می بیند یا می تواند از روی زندگی خود حدس بزند. می بیند که این اوضاع قابل تحمل نیستند، می بیند که نیروهای سرمایه هر چند در کارخانه، کارگاه ساختمانی، معدن، مزرعه، مدرسه، بیمارستان، اداره و غیره مسلطند و فرمان روائی می کنند اما قادر مطلق نیستند. آنها برای هر کاری به کارگران نیازمندند و بدون کارگران و اطاعت شان از کارفرمایان و نظام سیاسی مسلط، هیچ اند. آری بدون کارگران، این بزرگترین طبقه اجتماعی و بزرگترین طبقه مولد در ایران، سرمایه داران و دیگر استثمارگران هیچ اند. اما بدون سرمایه داران و دیگر استثمارگران کارگران نه تنها قادر به اداره جامعه در تمام ابعاد اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی اش هستند، بلکه

اداره جامعه به دست کارگران و زحمتکشان بر اساس لغو استثمار و بردگی مزدی، برقراری شرایط شکوفائی همه جانبه هر فرد و رفاه عمومی و پیشروی به سمت الغای طبقات و نظام طبقاتی در همه جنبه های آن ممکن است.

پیام اول ماه مه و پیام اتحاد بین المللی کارگران (انترناسیونال اول) به کارگران در این جمله کوتاه خلاصه می شود:

آزادی کارگران ممکن است و این آزادی تنها به دست خود کارگران انجام پذیر است. آری در برابر طبقه کارگر، هم چشم انداز تاریک ادامه سلطه سرمایه و استثمار و ستم ناشی از آن، و هم چشم انداز روشن برانداختن قدرت سیاسی و اقتصادی سرمایه داری، استقرار قدرت کارگری و پیشروی به سمت محو استثمار، هر دو وجود دارند.

کارگران برای انجام این وظیفه تاریخی و نیز برای پیشبرد مبارزه شان در نبرد روزانه برای خواست های اقتصادی و سیاسی شان – که از مبارزه نهائی شان برای آزادی خود و تمام بشریت جدا نیست – به سازمان نیاز دارند. تنها با شکل است که کارگران می توانند نیروهای خود را متحد و به ضد دشمنان خویش متمرکز کنند.

در **شرایط کنونی طبقه کارگر** به دو شکل نیازمند است: الف) **حزب سیاسی طبقه کارگر** که وظیفه تعیین استراتژی و تاکتیک مبارزه طبقه کارگر برای برانداختن سرمایه داری و پیشبرد عملی و سمت دهی انقلابی به این مبارزه در تمام عرصه ها را به عهده دارد و ب) **سندیکا یا اتحادیه کارگری** که سازمان توده ای کارگران مزدی در رشته های صنعتی یا خدماتی است. سندیکاها باید سازمان های مستقل (از کارفرما، دولت، احزاب سیاسی و نهادهای مذهبی) باشند که وظیفه متشکل کردن مبارزات اقتصادی و اجتماعی کارگران برای بهبود شرایط زندگی و کار، و دفاع از حقوق سیاسی و فرهنگی کارگران، دفاع و پشتیبانی از حقوق زنان کارگر، دفاع از حقوق بیکاران، دفاع از آزادی های سیاسی و حقوق دموکراتیک، مبارزه با نظامی گری و عظمت طلبی و به طور کلی بسیج وسیع ترین توده های کارگر مزدی برای رهائی از سرمایه و کار مزدی را بر عهده دارند.

زنده باد اول ماه مه روز اتحاد بین المللی کارگران

پیش به سوی ایجاد حزب سیاسی طبقه کارگر

پیش به سوی ایجاد سندیکاهاى مستقل کارگری

مرگ بر سرمایه داری، زنده باد سوسیالیسم

جمعی از کمونیست های ایران (آذرخش)

www.aazarakhsh.org

azarakhshi@gmail.com